

Sygn. akt III UK 233/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania G. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Siedlcach
z udziałem zainteresowanego J. K.
o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 29 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Lublinie
z dnia 26 maja 2015 r., sygn. akt III AUa 190/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z 26 maja 2015 r. oddalił apelację skarżącej G. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z 12 grudnia 2014 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji pozwanego z 18 listopada 2013 r., stwierdzającej, że jako osoba współpracująca nie podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od 2 sierpnia 2013 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

W sprawie istnieje „potrzeba znaczącego uzupełnienia wykładni art. 8 ust. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, budzącego poważne wątpliwości w odmiennych stanach faktycznych, zwłaszcza w odniesieniu do sytuacji

rozpoczynania i organizowania nowej działalności, w której członek rodziny przedsiębiorcy jest osobą współpracującą w rozumieniu powyższego przepisu ustawy systemowej”.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Pierwsza podstawa wskazana we wniosku zdaje się przyjmować, że mamy już określoną wykładnię przepisu art. 8 ust. 11 ustawy systemowej, która wymaga jednak „znaczącego uzupełnienia” i dlatego ma spełniać się podstawa przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Otóż funkcja tej podstawy przysądu nie polega na uzupełnianiu wykładni przepisu, tylko wynika z „potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów”. Skarżąca nie wskazuje na rozbieżności w orzecznictwie. Nie dostrzega jej w wyrokach Sądu Najwyższego z 20 maja 2008 r., II UK 286/07 i z 6 stycznia 2009 r., II UK 134/08. To co ma wyróżniać i uzasadniać wniosek, to stwierdzenie, że „wykładnia pojęcia „osoby współpracującej” dokonana w tych wyrokach nie mogła mieć zastosowania do rozpoznawanej sprawy G. K.”. Rzecz jednak w tym, że podstawa przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ma charakter uniwersalny, czyli przedmiotem jej zainteresowania jest sam przepis, ze względu na kwalifikowaną potrzebę jego wykładni a nie zastosowanie przepisu w sprawie G. K.. Idąc dalej, to wniosek nie przedstawia także poważnych wątpliwości co do wykładni przepisu w tej części, która wymagałaby „znaczącego uzupełnienia”. Po prostu przedstawia propozycję określonej wykładni. Według skarżącej uznać należy, „że na etapie organizacji nawet zarejestrowanej już wcześniej działalności gospodarczej działania osoby współpracującej muszą służyć czynnościom organizacyjnym i być ich częścią, niezależnie od ich charakteru. Takie rozumienie współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej na etapie jej organizowania, odpowiada celom ustawy systemowej, wyrażającym się przymusem ubezpieczenia, na zasadzie równości wszystkich zarobkujących własną pracą”.

Otóż w tak sformułowanym stanowisku nie ma żadnych wątpliwości co wykładni art. 8 ust. 11, a wszak tylko poważne wątpliwości otwierają dopiero podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Podstawa ta nie służy do wyrażania przez Sąd Najwyższy aprobaty dla określonego stanowiska strony wnoszącej skargę kasacyjną czy proponowanej przez nią wykładni przepisu.

Druga podstawa przedsądu, czyli z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ocena ta wynika przede wszystkim z tego, że skarżąca błędnie zakłada, iż podstawy kasacyjne zastępują tę podstawę przedsądu (*„Przytoczona podstawa skargi kasacyjnej oraz jej uzasadnienie wskazuje, iż w przedmiotowej sprawie istnieją okoliczności uzasadniające wyrokowanie przez Sąd Najwyższy”*). Otóż nie jest to prawidłowe, gdyż na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych, lecz tylko wskazaną we wniosku podstawę przedsądu. O ile podstawy kasacyjne mogą uzasadniać uwzględnienie skargi (*a contrario* z art. 398¹⁴ k.p.c.), to w podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma aż oczywista zasadność naruszenia prawa. Podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Stanowią odrębne od podstaw przedsądu elementy skargi (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 1 w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c.), co oznacza, że nie zastępują podstaw przedsądu ani brakującego ich uzasadnienia. Odnosi się to również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca we wniosku powinna więc samodzielnie wskazać i wykazać takie naruszenie przepisów, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Wniosek tego nie czyni. W szczególności nie podważa ustalonego stanu faktycznego, którego ocena mieści się w granicach wykładni art. 8 ust. 11 ustawy systemowej.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).